

Gunnar Elstad:

Troens folk

**Et studieopplegg for dem som
ønsker selv å bli grunnfestet og roffestet i Kristus,
vil dyktiggjøre seg til å snakke med andre om Ham de tror på,
og lære mer om å være en del av et kristent fellesskap.**



Tema:

- 1. Samfunnet av hellige.**
- 2. Ta dere av hverandre**
- 3. Et annerledes folk**
- 4. Jeg - en tjener**
- 5. Misjonsoppdraget**
- 6. Dåpen**
- 7. Natfverden**

1. Samfunnet av hellige

Mennesket er et sosialt vesen. Det er Gud som har skapt oss slik, og derfor har vi en sunn lengsel etter nærhet, tilhørighet og fellesskap.

Det er vondt å bli avvist og vondt å være ensom. Men i en verden preget av syndefallet, er det ikke lett å finne trygg nærhet, tilhørighet og fellesskap - verken i familien, samfunnet eller menigheten. Der er vi både redde for å binde oss og skeptiske til å ta imot hverandre.

Gud har imidlertid både skapt oss og frelst oss til fellesskap. Han arbeider for at alle vi som er frelst, også skal få være ett med ham og ett med hverandre. I dag skal vi stoppe opp ved fire ulike bilder som Det nye testamente bruker når det beskriver den kristne menigheten. Alle bildene sier noe om fellesskap.

En må ikke være kristen for å oppleve fellesskap. Det kan en oppleve både i familien, idrettslaget, pensjonistforeningen og naboskapet. Alle mennesker er, som sagt, sosiale vesener.

Men sosialt samvær er ikke det samme som kristent fellesskap. Et kristent fellesskap er et fellesskap der en ikke bare har et nært forhold til hverandre, men også et nært forhold til Jesus.

Vintreet

"Jeg er vintreet, dere er grenene" sa Jesus til disiplene sine i den kjente lignelsen vi finner i Joh 15,1-8.

Dette bildet er i det hele tatt ikke opptatt av forholdet mellom de ulike grenene. Det er utelukkende opptatt av at alle grenene har et forhold til stammen. Det aller mest grunnleggende i det kristne fellesskapet er altså den enkeltes forhold til Jesus.

Det er bare så lenge vi er ett med Jesus, vi kan bære frukt. En løs gren kan nok blomstre dersom vi setter den i vann, men kommer ikke til å bære frukt. Bare når vi er innpodet i Jesus, vil vi bære frukt - Åndens frukt. Den kan vi aldri produsere ved å ta oss sammen, den er helt og fullt Åndens verk. Gud vil at vi skal bære frukt. Det er nettopp frukter som kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse som skal prege fellesskapet (Gal 5,22-23)

Guds store menighet kan også sammenlignes med et oljetre (Rom 11,16ff). Noen av dem som tidligere var grener på dette treet, er nå brukket av og har ikke samfunn med Gud lenger. Andre som før ikke var grener på treet, har derimot nå blitt podet inn og har fått del i samfunnet med Gud.

Guds barn - hverandres søsken.

Den dagen vi ble frelst, ble vi Guds barn (Joh 1,12). Han ble vår Far, og vi får til og med kalle ham "Pappa" (Rom 8,15). Han er den kjærlige Far som tar imot oss når vi vender om til ham (Luk 15,11ff), som oppdrar oss til å leve rett (Tit 2,12; Hebr 12,6-13), som gir oss alle sine gode gaver (Luk 11,11-13) og som har gjort oss til Kristi medarbeidere til hele den himmelske herlighet (Rom 8,17).

Det at vi er Guds barn, sier ikke bare noe om forholdet vi har til Gud. Det sier like mye om forholdet til hverandre. For er vi Guds barn, er vi nødvendigvis hverandres søsken. Vi er ikke enebarn. Vi hører hjemme i en stor søskenflokk.

Søsken kan være veldig forskjellige både fysisk og psykisk. Det er ikke engang selvsagt at de alltid liker hverandre. Likevel er de søsken. De hører med i sammen familie. Venner kan vi velge selv, men vi velger ikke søsken. Guds barn har ikke valgt hverandre, men de er utvalgt av Gud (Joh 15,16).

Kristi legeme.

Flere ganger i Det nye testamente sammenlignes menigheten med et legeme, og den enkelte kristne med et lem på legemet.

Jesus vil fremdeles være nærværende her på jorden - gjennom sin menighet. På tross av sin ufullkommenhet er menigheten Jesu munn og Jesu hender og fortsetter den gjerningen han gjorde mens han vandret omkring her på jorden.

I noen avsnitt er vi lemmene på Kristi legeme mens Jesus er selve legemet (Rom 12 og 1 Kor 12). I andre avsnitt er vi lemmene, mens Jesus er hodet for legemet (Ef 4,15 og 5,23).

Dette bildet understreker også den nære relasjonen mellom Jesus og den enkelte kristne. Lemmene har et like nært forhold til legemet som grenene har til vintreet.

Samtidig forteller bildet ganske meget om det forholdet vi har til hverandre. Selv om alle Guds barn er ett, har de forskjellige funksjoner og nådegaver. Fordi vi er forskjellige, trenger vi hverandre. Vi skal rett og slett lære å tjene hverandre. Vi må ikke tro at vi er viktigere enn de andre eller ikke trenger de andre. Vi skal heller ikke tro at vi er mindre viktige enn andre og ikke kan gjøre noe som helst i fellesskapet. Alt det Bibelen lærer oss om det ene legemet og de mange lemmene skal hjelpe oss til verken å være hovmodige eller mismodige.

Et åndelig tempel.

Vi er levende steiner som bygges opp til et åndelig tempel. (1 Pet 2,4-6). Gud selv har bolig i dette templet (Sammenlign Matt 18,20).

Vi skal ikke bare være enkeltsteiner som ligger der helt for oss selv. Vi skal heller ikke ligge der i en uorganisert haug, selv om en slik haug kan være imponerende om den bare er stor nok. Gud vil at enkeltsteinene skal bygges opp til et byggverk - og, for å skifte bilde, bli et hellig presteskap.

Det er dette som er grunntanken når vi bruker ordet *oppbyggelse*. Oppbyggelse skjer ikke først og fremst når vi sitter for oss selv. Oppbyggelse skjer når vi føyes inn i en større helhet og sammen med andre levende steiner blir bygget opp til et tempel for Guds Ånd og til Guds ære.

Selv om Det nye testamente ikke dveler med dette, må vi kanskje regne med at steiner som skal føyes sammen til et tempel, må hogges til en del dersom de skal passe inn.

I dette templet er vi ikke bare steiner. Her er vi også kalt til å være et hellig presteskap som bærer fram offer for Gud.

Selv om ofringenes tid er forbi etter at Jesus bar fram det endegyldige offeret på Golgata, nevner Det nye testamente fem former for offer som Gud fremdeles tar imot med velbehag: Vi skal gi oss selv til Gud (Rom 12,2), vi skal gjøre gode gjerninger (Hebr 13,16), vi skal gi av våre penger (Fil 4,18), vi skal bære fram lovprisningsoffer (Hebr 13,15) og vi skal få bringe nye kristne fram for Gud (Rom 15,16). Dette gjør vi ikke for å fortjene frelse, men fordi vi allerede er frelst.

Andre viktige bilder vi ikke kan komme innpå her, er:

Menigheten er Kristi brud som vil være trofast mot sin Herre og venter på at han skal komme og ta henne til seg.

Den er en hjord som har Jesus som sin gode hyrde som leder den og til og med gir sitt liv for den.

Den er en hær som kjemper mot alle onde krefter og kjemper for at Guds rike skal utbredes.



2. Ta dere av hverandre!

Sannheten er at vi trenger hverandre.

Riktignok prøver vi å se ut som om vi ikke trenger noen, men alltid har kontroll og mestrer det meste.

Men skraper vi litt på overflaten vår, ser vi fort noe annet:

Vi er aktive syndere, selv om vi er frelste syndere. Vi har en kamp mot Djevelen, verden og vår egen syndige natur. Kampen er ofte mye hardere enn vi er villige til å innrømme.

Før Jesus kommer igjen og skaper en ny himmel og en ny jord, opplever vi alle smerte, savn og uro i betydelig grad. Og vi lengter etter nærhet, tilhørighet og fellesskap. Det viktigste spørsmålet i livet vårt er: Er det egentlig noen som er glad i oss?

De aller fleste menigheter rommer flere og større fysiske, psykiske, sosiale og åndelige behov enn noen er i stand til å dekke. Uansett hva vi gjør, blir det liksom aldri "nok".

Kjærlighet.

Selv om vi aldri vil makte å være alt for alle, kan vi i alle fall makte å være noe for noen. Og da er vi et godt stykke på vei.

Du og jeg er elsket av Gud, og hans kjærlighet er uendelig rik. Paulus ber om at menigheten må få lære å kjenne både bredden og lengden, høyden og dybden av den, "ja, kjenne hele Kristi kjærlighet, som er mer enn noen kan fatte" (Ef 3,18f).

Det er fordi vi har fått ta imot en slik uendelig kjærlighet, vi kan være i stand til å elske hverandre. Den kjærligheten Gud har latt flyte inn i oss, skal flyte videre til våre brødre og søstre - og til alle mennesker. "*Mine kjære, har Gud elsket oss slik, da skylder også vi å elske hverandre*", sier Johannes (1 Joh 4,11). Og videre: "*Og dette er mitt bud: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere*" (Joh 15,12). "*Dette er mitt bud til dere: Elsk hverandre*" (Joh 15,17).

Kjærligheten er faktisk er meget vesentlig kjennetegn på Guds folk. "*Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. Har dere kjærlighet til hverandre, da skal alle kunne se at dere er mine disipler*", sa Jesus til disiplene sine etter å ha vasket føttene deres (Joh 13,34f).

Den kjærligheten vi naturlige mennesker spontant presterer, rekker ikke stort lenger enn til å like dem som fyller våre behov, dem som ser noenlunde brukbare ut, dem som har så god smak at de liker oss, og dem som i det store og hele mener det sammen som oss. Dersom ikke ett eller flere av disse kriteriene er oppfylt, har vi vanskelig for å være glad i noen.

Den bibelske kjærligheten som kalles "agape", er vesentlig forskjellig fra den kjærligheten vi har som naturlige mennesker.

Det som kjennetegner agape er tre ting:

For det første er den handling mer enn følelser. Selv Det lille evangelium i Joh 3,16 viser det. "*For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv*".

For det andre retter den seg også mot den som er helt uverdigg og på ingen måte har fortjent det. "*For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig - skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere*" (Rom 5,6-8). Legg merke til hva som sies: Kristus døde mens vi var skrøpelige, ugudelige og syndere!

For det tredje er agape en kjærlighet som er villig til å ofre seg. De versene vi nettopp har sitert, viser dette mer enn klart nok.

Praktisk hverdagskjærlighet viser seg dessuten som:

- **nærhet**, det at vi er villige til å være sammen, være hos og lytte - og villige til å inkludere i venneflokken og fellesskapet. Vår neste trenger både a) fysisk kontakt, b) fysisk tilstedeværelse, c) psykisk tilstedeværelse
- **tid**. Nærhet tar alltid tid. Kjærlighet er å gi tid.

- **gode ord** - som også er sanne (sannheten tro i kjærlighet Ef 4,15). a) Vi må si fra om at vi er glad i hverandre. b) Vi må gi hverandre ros og oppmuntring.
- **gode gjerninger** som tar hensyn til andres behov. Dessuten gir vi kjærlighet når vi ser og hører hverandre.

Hverandre

De siste årene har flere og flere rettet oppmerksomheten mot det lille ordet "hverandre". Det minner oss nettopp om at vi ikke er kalt til solospill, men til lagspill.

Vi skal ta for oss noen av de stedene der dette ordet forekommer:

Vi har allerede sitert flere vers som minner oss om at den kjærligheten vi har fått fra Gud er drivkraften til at vi skal elske hverandre.

Det samme kan vi si om den uendelige tilgivelsen Gud har gitt oss: "*Streck dere langt så dere bærer over med hverandre og tilgir hverandre, hvis den ene har noe å bebreide den andre. Som Herren har tilgitt dere, skal dere tilgi hverandre*" (Kol 3,12-13).

"*Bær hverandres byrder*", formaner Paulus (Gal 6,2). Det betyr at det ikke bare er jeg som skal være sterk og bære andres byrder, men at jeg også må være villig til å innrømme at jeg er så svak at jeg trenger hjelp av andre til å bære.

"*Og la oss gi akt på hverandre, så vi oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger*" sier forfatteren av Hebreerbrevet (Hebr 10,24). Og vi skal også hjelpe hverandre til å seire over alt det som vil hindre oss i å nå fram til det målet Gud har satt for oss. "*Dere skal oppmuntre hverandre hver dag, så lenge det heter 'i dag' for at ingen av dere skal la seg bedra av synden og bli forherdet*" (Hebr 3,13).

Tjenesten vi har skal også være en tjeneste for vår neste. "*Tjen hverandre, hver med den nådegave han har fått*", sier Peter (1 Pet 4,10).

Omsorgen og kjærligheten skal forresten ikke bare nå ut til våre kristne brødre og søstre. Den skal også nå ut til dem som ennå ikke er med i menigheten. "*Så la oss gjøre godt mot alle, så lenge det er tid*", sier Paulus. Så legger han til "*og mest mot troens egne folk*" (Gal 6,10).

Å være ett

En menighet er ikke bare en forsamlingshall der en kommer inn, setter seg for å høre og ta imot, og deretter går ut igjen som de samme enkeltmenneskene som dem som kom inn. Menigheten skal være mye mer en dette. Menigheten er et sted der individualistiske enkeltmennesker skal lære å stå i et varig og forpliktende forhold til hverandre.

Det er ikke fort lært. Noen av oss gjør til og med betydelig motstand mot å lære det.

I en av de siste bønnene Jesus bad før han ble korsfestet, bad han: "*Jeg ber ikke bare for dem (disiplene), men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg. Jeg ber om at de alle må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg*" (Joh 17,20f). Gamle og nye disipler trenger hverandre.

Det Paulus ønsker og ber om for menigheten i Kolossae, er at de skal "*få nytt mot, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen av overbevisning og innsikt så de kan fatte Guds hemmelighet, som er Kristus*" (Kol 2,2).

Tenk om dette kunne skje med oss også!



3. Et annerledes folk

"La dere ikke lenger prege av den nåværende verden," sier Paulus rett etter at han har formant oss til å bære oss selv fram som et levende og hellig offer for Gud (Rom 12,2).

Peter regner det som en selvfølge at de som har blitt kristne nå lever helt annerledes enn de levde før. "Det er nok at dere i den tid som er gått, har levd på hedensk vis i utsvevelser og sanselighet, i drikk, festing og fyll, og har drevet med forkastelig avgudsdyrkelse. Nå undrer de seg fordi dere ikke lenger løper med dem ut i denne strøm av utsekelser, og de spotter dere" (1 Pet 4,3-4).

Grøftene langs veien

Det er to grøfter kristne til alle tider har hatt lett for å falle i.

Enten skiller en seg så sterkt fra andre at en står i fare for å danne en ghetto eller en sekt. En isolerer seg fra verden og lever så å si hele livet i en "trygg" kristen sammenheng - med minimal kontakt med ikke-kristne.

Eller en tilpasser seg folk flest i den grad at en mister sitt særpreg. En tror at en vinner mennesker ved å dempe ned kravene om personlig tro, bibelsk etikk og kristen etterfølgelse.

Disse grøftene må vi opp av. Vi skal være forskjellige fra verden, men ikke isolere oss fra den. Vi skal være i verden, men ikke av verden. "Den smale veien går midt på den brede, men den går i motsatt retning", var det en som sa engang.

Dette er uten tvil en utfordring for oss. Vi er nemlig skikkelig redde for å være annerledes. Vi er livredde for å gå mot strømmen.

La oss høre hvordan de kristnes liv beskrives i et skrift fra den første kristne kirke:

"Det som skiller de kristne fra andre mennesker, er verken fedreland, språk eller skikker. De bor ikke i egne byer og taler ikke fremmede tungemål. I sin daglige tilværelse avviker de ikke fra andre.... De lever blant grekere og barbarer, slik det har falt seg for hver enkelt; de følger stedets skikk med hensyn til klær og mat og atferd for øvrig, og likevel er deres vandel slik at den vekker alminnelig undring og beundring. De bor i sine land, men som utlendinger. De tar del i alt som borgere, men må finne seg i alt som var de fremmede. Et hvert fremmed land er for dem et fedreland, et hvert fedreland et fremmed land. De gifter seg som andre og får barn, men setter ikke ut sitt avkom. De deler bord, men ikke ekteseng med andre. De er i kjødet, men lever ikke etter kjødet" (Brevet til Diognet, Kap 5f).

Troverdige vitnesbyrd

Det at kristne har levd annerledes har hatt stor betydning for evangelisering og misjon.

H. Holmquist og J. Nørregaard sier i sin kirkehistorie: "Den sosiale likheten mellom alle medlemmene i menigheten var særlig tillokkende for disse klasser. Kristendommen var den eneste religion for småfolk, den samlet deres krefter og bidro til også å avhjelpe deres sosiale nød. Kristendommens seier over rivalene beror ikke minst på dens sosiale betydning. I Kristendommen lå jo hevdelsen av menneskeverdet. Den fattiges liv var innenfor menigheten og overfor Gud like meget verd som den rikes. Slaven kunne innta samme hedersposter som hans herre. Den unge slavinnens ære var vernet. Gjennom slavenes religiøse likestilling har de kristne undergravet slaveriet langt mer enn alle humane og sosiale teorier har maktet det. Den antikke verdens skamplott, utsettelsen av barn, forsvant så langt som kristendommen nådde. Når kristendommen makte sine tilhengere, uansett klasse, til å arbeide, hevet den arbeidets anseelse stikk imot den antikke måten å se det på".

Lorents Bergmann sier i sin kirkehistorie: "Enhver oppriktig kristen virket som misjonær i den krets hvor han sto. De kristne skammet seg ikke over deres tro, men var stolte av den. De tidde ikke stille med den, men talte om den. Man reiste den gang meget, og kristne kjøpmenn og håndverkere, soldater og slaver, bragte deres tro med overalt".

Frelst synder- likevel annerledes

Gud har ikke kalt oss til et liv der vi skal gå rundt og late som om vi er bedre enn vi er. Hyklari blir alltid avslørt, og hyklari vekker alltid irritasjon.

For det første kan vi være annerledes på den måten at vi ikke unnskylder eller bagatelliserer syndene våre, men bekjenner dem og beklager dem. Vi unnskylder oss ikke med "Ingen er feilfri", "Jeg er nå bare et menneske" eller "Jeg er ikke noe mer enn en frelst synder". I stedet sier vi: "Det jeg sa og gjorde var galt. Omforlatelse". Og så sier vi ikke noe mer om den saken.

For det andre må vi bare innrømme at vi tenker syndige tanker, ønsker å synde og vil synde. Likevel øver vi oss på å la være å omsette tankene og ønskene til praksis. Vi trener slik idrettsutøveren trener (1 Kor 9,24-27), og vi kan ha kommet kort eller langt i treningsprogrammet

For det tredje trener vi oss også på å gjøre noe godt mot vår neste og tale vel om ham eller henne. Vi kan, som sagt, ikke være alt for alle, men det er viktig at vi våger å være noe for noen.

La oss bruke et bilde: Vi skal leve som fremmede og utlendinger, sier Peter (1 Pet 2,11-12). Kanskje Peter i dag ville ha brukt ordene "flyktninger" og "innvandrere". Innvandrere har sitt eget språk, sin egen stil og sin egen kultur. De våger ofte å være annerledes og er til og med kledd annerledes. Og godt er det. I dag vet vi at dersom de ikke får lov til å vedkjenne seg sine røtter og være stolte av sin egenart, får de etter hvert problemer med sin identitet.

Som kristne får vi også problemer med vår identitet dersom vi ikke kan vedkjenne oss våre røtter og leve i overensstemmelse med vår egenart.

Guds ord eller tradisjon?

Vi skal være forskjellige på den måten at vi holder Guds bud, ikke på den måten at vi er sære og gammeldagse.

Det er ikke menneskebud vi er kalt til å holde. Vi blir ikke frommere om vi lever slik de gjorde for 50 eller 100 år siden og bruker den tids hårfasong, klesdrakt, musikk ol. Det er vanskelig nok for en ikke-kristen å lære seg til å følge Guds bud om en ikke også skal følge tilfeldige menneskebud.

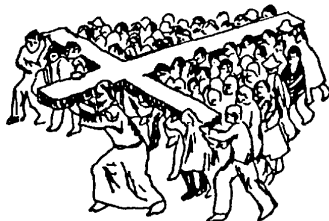
Apostelmøtet i Jerusalem var i høyeste grad opptatt av at en ikke skulle pålegge kristne som ikke var av jødisk ætt å leve slik jødene var vant til å leve (Apg. 15, 10 og 19). Paulus var fri nok til å være jøde for jødene og greker for grekerne (1 Kor 9,20 ff).

Det nye testamente har flere avsnitt som forteller oss at det vi ut fra vår naturlige religiøsitet tror er viktig, ofte er lite viktig. Paulus måtte si fra om at det ikke er mat og drikke, høytider og festdager, ulike typer selvfornektelse ol. som er poenget (Kol 2,16-23; 1 Tim 4,2-4). Poenget er heller å vise kjærlighet og gjøre gode gjerninger!

Ifølge Tertullian (Biskop i Kartago, ca år 200) levde de kristne slik at hedningene sa om dem "Se hvor de elsker hverandre!" Det hadde vært fint om noen sa det samme om oss.

I enkelte kristne miljøer holder en så meget på stil og tradisjon at menneskebud og tradisjoner ofte blir like viktige - kan skje til og med enda viktigere - enn Guds bud.

Like trist er det at en i miljøer der en ønsker å frigjøre seg fra unødige regler og tradisjoner, kommer i skade for samtidig å frigjøre seg fra Guds bud.



4. Jeg - en tjener !?

"Dere vet at de som regnes for å være folkenes fyrster, er herrer over dem, og deres mektige menn hersker over dem med makt. Men slik er det ikke blant dere. Den som vil være stor blant dere, skal være alles tjener, og den som vil være den fremste blant dere skal være alles trell" (Mark 10,42-44).

Dette var stikk i strid med vanlig tankegang på Jesu tid. Platon spurte f.eks. "Hvordan skulle et menneske kunne være lykkelig hvis det måtte tjene andre?"

Og tanken er ikke uten videre akseptabel for oss heller - opptatt som vi er av å realisere oss selv og oppnå en posisjon.

Kalt til å tjene

Som kristne er vi lemmer på Kristi legeme. Ulike lemmer har ulike funksjoner, og de ulike lemmene skal tjene hverandre.

Bibelsk Oppslagsbok sier om ordet "Tjene, tjener":

"Å ha en tjeneste betyr i NT å ha en Herre som en tar imot befalinger av. Den talemåten som vi gjerne bruker, å tjene en sak, tjene en idé, er fremmed for NT. Den som tjener en idé, bestemmer selv midlene og måten å arbeide for den. Dette er ikke en tjeneste, det er eget valg. Det er ikke å stå til disposisjon for en annen, det er å forherlige seg selv"

Alle kristne er kalt til å tjene. *"Han døde for alle",* sier Paulus, *"for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og sto opp for dem"* (2 Kor 5,15).

Jesus har ikke kalt deg til å være passasjer på båten til himmelen. Du er kalt til å være mannskap, og det er for lenge siden ropt "Alle mann på dekk!"

Når Bibelen forkynner at vi er tjenere, bruker den ofte et ord som er så radikalt at de fleste bibeloversettere rygger tilbake for å bruke det. Ordet som er oversatt med tjener, er ofte et ord som egentlig betyr "slave", "trell". Det innebærer at jeg har en Herre som eier meg med hud og hår og har full rett til å bestemme over meg.

Tjenesten er ikke en fritidsbeskjeftigelse du holder på med så lenge du har lyst og interesse og ikke har fått tilbud om noe mer spennende. Du er kristen på heltid. Du er både skapt til og frelst til å være Guds tjener blant menneskene.

Nåde-gaver

Menneskelige krefter, evner og ressurser er aldri tilstrekkelige dersom vi skal føre mennesker til tro eller bevare dem i troen. De duger heller ikke i den åndskampen vi står i.

Gud ønsker derfor at vi skal tjene hverandre med Åndens gaver. Det er gaver han gir oss av bare nåde.

"Tjen hverandre, hver med den nådegave han har fått, som gode forvaltere over Guds mangfoldige nåde. Den som taler, skal se til at han taler Guds ord. Og den som tjener, skal tjene med den styrke Gud gir. Slik skal Gud i ett og alt bli æret ved Jesus Kristus. Ham tilhører herligheten og makten i all evighet. Amen" (1 Pet 4,10-11).

Vi skal altså tjene hverandre med nådegavene. Vi får dem ikke for at andre skal beundre vår åndelighet, eller for at vi skal få en posisjon i menigheten. Vi får dem til de andres beste.

Vi er *forvaltere*. Forvaltere eier ikke noe selv, men disponerer noe en annen eier. Forvalteren skal bruke det slik eieren vil og slik at det fremmer eierens interesser.

Det er intet mindre enn Guds *nåde* vi skal forvalte. Vi skal sørge for at dem vi tjener får del i alt det Gud vil gi - gratis og helt uten at noen har fortjent det.

Vi er forvaltere av Guds ord. Det betyr at vi skal levere det videre uforfalsket, uten at vi har endret det. Vi er ikke først og fremst kalt til å forkynne originalt. Vi er kalt til å si det Gud vil at vi skal si

Vi er forvaltere av Guds kraft og styrke. Evangeliet er ikke en teori vi skal formidle. Det er en kraft som forandrer livet vårt. Vi kan se på oss selv som kanaler Gud sender sin kraft gjennom - først inn til oss og så ut til dem vi er satt til å tjene.

Gud, ikke vi selv, skal ha æren og takken for det som skjer gjennom oss. Det er som det bør være. Er vi bare en kanal som Gud sender sine velsignelser igjennom, er det klart at det er han som skal ha takken. Han er den egentlige giveren bak det vi har formidlet.

La oss også studere et annet bibelavsnitt:

"Det er han som gav sine gaver: Han satte noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere. Han gjorde det for å utruste de hellige så de kan utføre sin tjeneste, og Kristi legeme kan bygges opp, inntil vi alle når fram til enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham, og vi blir den modne mann, som har nådd sin fulle vekst og har fått hele Kristi fylde" (Ef 4,11-13).

Tjenesten vår er en gave fra Gud. Selv om Paulus mange ganger understreket at han var en tjener og en slave, var han ikke i tvil om at det var ufattelig stort at himmelens og jordens Herre ville bruke ham og gjøre ham til sin medarbeider.

Tjenesten er i seg selv en gave. Så gir Gud den som tjener åndstrøstning og nådegaver. Det blir på en måte enda flere gaver.

Og til slutt gir Gud den nådegaveutrustede tjeneren som en gave til menigheten.

Lurer på om du noen gang har våget å se på deg selv som Guds gave til den menigheten du er med i? Men i utgangspunktet var det dette Gud ønsket at du skulle være.

Legg merke til at menighetens ledere har som oppgave å hjelpe de hellige til å bli utrustet til tjeneste. Det normale er at vi er mannskap på skipet til himmelen, ikke passasjerer. (Selvsagt er kan det inntreffe sykdom eller andre omstendigheter som gjør at en må få lov til å være passasjer. Men det er ikke normalen.)

Vertskap eller gjest?

Du og jeg er altså kalt til å være et lem på et bestemt legeme. Vi er ikke kalt til å fungere som hånd på ett legeme og fot på et annet. Guds menighet trenger trofaste tjenere som både blir utdannet og utrustet for det de skal gjøre, som tilegner seg større og større erfaring og blir dyktigere ettersom tiden går.

Det er selvsagt tillatt å besøke en annen menighet eller forsamling. Da er du gjest der. Da går du dit for å treffe andre eller bli betjent.

Men du skal ikke bare vandre rundt på gjesting. Du må finne ut hvilken forsamling du vil ha fast tilknytning til og bli en del av vertsskapet. Det betyr ikke at du ikke fremdeles kan bli betjent når du trenger det. Men det betyr at du også vet at du skal betjene andre.

Du er kalt til å tjene.



5. Misjonsoppdraget.

Jesus ble sendt til jorden for at mennesker skulle bli frelst ved ham. Det var ikke fordi en ventet på ham og var klar til å ta imot ham. Tvert imot. "*Han kom til sitt eget, men hans egne tok ikke imot ham*", står det (Joh 1,11). Men han kom altså likevel.

Etter at Jesus var stått opp fra de døde, var det nettopp misjonsoppdraget som var det viktigste temaet når han samtalte med disiplene. "Fred være med dere. Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere", sa han til usikre og redde disipler (Joh 20,21).

Vi har allerede sett at vi skal elske hverandre slik Jesus har elsket oss, vi skal tilgi hverandre slik Jesus har tilgitt oss, vi som er Jesu legeme skal være hans munn og hender her på jorden. Nå får vi også høre at slik han ble sendt av Faderen, vil han sende oss.

Gjør disipler

"Men de elleve disiplene drog til det fjellet i Galilea hvor Jesus hadde satt dem til stevne. Og da de fikk se ham, falt de ned og tilba ham; men noen tvilte. Da trådte Jesus fram og talte til dem: 'Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem og holde alt det jeg har befalt dere. Og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende'" (Matt 28.18-20).

De falt ned og tilbad, men noen tvilte. Det var ikke fullkomne mennesker som fikk oppdraget. Det var vanlige mennesker med menneskelige og åndelige svakheter. Gud har det med å bruke vanlige mennesker - forbløffende vanlige.

"Meg er gitt all makt i himmel og på jord" og "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende". Det er altså derfor vi skal gå ut og gjøre disipler. Jesus har ikke all makt på den måten at vi ikke skal gjøre noe. Vi skal gjøre noe nettopp fordi han har all makt og vil gå sammen med oss. Det lille ordet "derfor" er altså et viktig ord i sammenhengen.

Hovedoppdraget er "Gjør disipler". Skulle vi oversette nøyaktig etter grunnteksten måtte det bli: "Gjør disipler i det dere går ut, døper og lærer". Det er noe vi har misforstått dersom vi nøyer oss med å gå ut, døpe og lære uten at det blir disipler av det.

En disippel er egentlig en lærling. Det var ikke bare Jesus som hadde disipler, men mange andre jødiske lærde. Det typiske for disipler er: de får ikke flere års teoretisk utdanning før de begynner å jobbe. De begynner å jobbe med en gang, og det er utdannelsen. Det var i de gamle håndverkerlaugene også

Det er ikke bare snakk om å lære bort en teori. Disiplene skulle lære nye disipler å holde alt det Jesus hadde befalt.

De skulle altså gå ut og gjøre flere disipler. De skulle ikke ut og vinne sympatisører, møtegjengere eller flere ansatte, men disipler - disipler som følger Jesus og gjør enda flere til disipler.

Oppdraget er svimlende: Alle folkeslag! Jesu disipler startet der de var, i Jerusalem. Og så utvidet feltet seg etter hvert.

Det er et disippelliv du og jeg er kalt til. Og det typiske for disipler er at de gjør disipler.

Forsoningens tjeneste

"Men alt er av Gud, han som ved Kristus forsonte oss med seg selv og gav oss forsoningens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger, og han overgav ordet om forsoningen til oss. Så er vi da utsendinger for Kristus, og det er som om Gud selv formante gjennom oss: Vi ber dere på Kristi vegne, la dere forsones med Gud. Han som ikke visste av synd for oss, har han gjort til synd, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet" (2 Kor 5,18-21).

Det er overraskende sterke ord vi finner i dette avsnittet. Vi har fått "forsoningens tjeneste", vi er "utsendinger for Kristus",

og når vi går inn i denne tjenesten er det "som om Gud selv formanter gjennom oss", og vi taler på "Kristi vegne".

Jeg - en evangelist?

Bare noen få av oss har fått evangelistens nådegave. Det er heller ikke alle Gud kaller til en heltidstjeneste i Norge eller i utlandet. Men vi har et vitneoppdrag i hverdagen, og vi kan alle være med å sende ut misjonærer.

Apostlenes gjerninger forteller oss særlig om apostlenes forkynnelse rundt om i de store byene. Men boken forteller oss også at de kristne som måtte flykte fra Jerusalem dro rundt og forkynte evangeliet (Apg 8,4). Og kirkehistorien viser oss at kristendommens utbredelse først og fremst skyldtes vanlige mennesker i helt vanlige yrker.

Handelsfolk og sjøfolk reiste mye, og de vitnet om sin tro både for sine reisefeller og sine kontakter. Slavene ble stadig solgt til nye husstander, og det finnes morsomme vitnesbyrd om at fornemme hedninger undret seg over at slavene som sto så lavt i rang, dristet seg til å snakke om religion. Soldater var også viktige vitner, og de ble stadig forflyttet til de grenseområdene som keiseren anså som truede. Sist, men ikke minst, må vi nevne kvinnene som vitnet om sin tro når de møtte andre ved vannpostene. Og, som tidligere nevnt, folk så at de kristne levde annerledes. Etter hvert så de også at kristne var villige til å lide for sin tro, og det var mer enn mange filosofer var.

"Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere", var ikke bare ord til Jesu første disipler. Det er også ord til deg og meg.

Den Hellige Ånd vil misjon.

Det aller første som skjedde da Den Hellige Ånd falt over disiplene den første pinsedagen, var at evangeliet ble forkynt på tolv forskjellige språk så folk fra alle deler av det store romerske riket kunne forstå det og ta imot det.

I den lille boken "De venter" har Asbjørn Aavik formidlet et sterkt kall til oss. I bokens første kapittel stopper han opp ved ordet "misjonsinteresse" og synes at dette er et heller svakt ord. La oss sitere:

"'Kristi kjærlighet tvinger', sa Paulus. Det er mer enn å være interessert. Da er det blitt til en jagende makt i ens sinn.

Har du noen gang sett en mor lete etter det lille barnet som er kommet bort fra henne, da forstår du litt av dette. Hennes beste venner slutter å lete. Det er håpløst. Men mor går - går sine føtter til blods. Roper barnets navn, til hun ikke eier mål. Går til hun stuper. Hva er det? Det er kjærligheten.

Da vil vi ikke tale om misjonsinteresse. Men vi vil tale litt med hverandre om misjonsinnet - eller misjonsånd".

"Hvorfor skal vi egentlig engasjere oss i misjon?" sier enkelte. "Er det ikke like viktig at vi evangeliserer her hjemme?"

Svaret er: Selv om det fortsatt er mangler i vårt eget land, er nøden så mye større andre steder at våre problemer fortoner seg som rene luksusproblemer i forhold.

I vårt land har de som vil høre evangeliet i alle fall en mulighet til å komme i kontakt med kristen forkynnelse. Men i store deler av verden finnes det nesten ikke kristne, langt mindre forkynnere. Hovedandelen av verdens ikke-kristne har ingen mulighet til å høre evangeliet dersom ikke kristne er villige til å forlate sine hjemland og krysse grenser!

Noe å tenke på er at de nye kirker begynner å tenke misjon lenge før deres eget land er gjennomevangelisert. Kirkene i Afrika og Asia sender i dag ut misjonærer. De sender faktisk misjonærer til Europa.



6. Dåpen

“Den som tror og blir døpt, skal bli frelst”, står det i Mark 16,16.

Det betyr at vi må holde fast på begge deler. Vi kan verken si at dersom en er døpt, så er det ikke så viktig med troen, eller at dersom en bare tror, er det ikke så viktig med dåpen. Både troen og dåpen er nødvendig.

I Joh 3 spør Nikodemus Jesus om hvordan han skal kunne bli født på ny, og Jesus svarer: “Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike” (v 5). Jesus henviser altså først til dåpen. Men Nikodemus spør enda en gang, og da svarer Jesus ved å henvise til troen: “Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik skal også Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv” (v 14-15).

Dåp, frelsesvisshet og helliggjørelse

I dåpen gjør Gud noe med oss. Der er vi passive mens Gud er den aktive. Han gjennföder oss, frelser oss, tilgir oss og gjør oss til et lem på Kristi legeme. Alle bibelvers som omhandler dåpen har med seg ett eller flere av disse momentene.

Nettopp fordi Gud gir oss så mye i dåpen, er det viktig at nye kristne blir døpt, dersom de ikke er det fra før. Bibelen understreker igjen og igjen at vi ikke kan gjøre noe selv for å bli frelst. Vi er helt avhengige av at Gud tar et initiativ, kaller oss, tilgir oss og gjennföder oss. Dåpen understreker dette for oss. Der er vi passive, og Gud gjør noen igjennom den som utfører dåps-handlingen. Det er det Gud gjør i våre liv som er grunnlag for frelsesvisshet, ikke det vi selv har klart å prestere av fromhet og oppriktighet.

Det mest grunnleggende i vår tro er at vi alle er syndere som fortjener å død og fortapelse, men at Jesus tok den straffen vi hadde fortjent slik at vi kan få evig liv sammen med ham.

I Rom 6 ser vi at dette også knyttes til dåpen. I dåpen ble vi begravet med Kristus, og i dåpen ble vi også reist opp sammen med ham (Rom 6,4). Det er nettopp dette som uttrykkes ved dåp ved hel neddykking. Når vannet lukker seg over den som døpes, symboliserer det en begravelse, når det døpte stiger opp av vannet, symboliserer det en oppstandelse. Vi kan også si det på en annen måte. Vårt gamle, syndige mennesket ble begravet med Kristus eller korsfestet med ham (Rom 6,6). Det skal ikke lenger ha livet rett, selv om det ennå ikke er helt dødt. Samtidig er vi etter dåpen levende med Kristus (Rom 6,11). Det nye livet han har gitt oss del i, skal nå få utfolde seg. Og det er et evig liv.

I den første kristne menighet var det påskedag som var den store dåpsdagen. Det var nettopp en understrekning av at en i dåpen hadde dødd og stått opp sammen med Jesus.

Dåpen er altså inngangsporten til et liv i samfunn med Jesus, et liv der Gud får døde det gamle, syndige livet og styrke det nye, evige livet han har gitt oss. Vår onde natur fikk dødsstøtet i dåpen. Men den er ennå ikke helt død, så derfor skal vi få døde den hver dag. Helt død blir vår onde natur først når vi ligger i vår grav. Det nye livet startet i dåpen. Men det er ennå ikke fullt utviklet, og derfor trenger det å styrkes og utvikles hver dag. Det er ikke fullt utviklet før Jesus kommer igjen og skaper en ny himmel og en ny jord.

Gud hadde aldri ment at dåpen skulle være en sovepute. Dåpen er startpunktet til en prosess. Vi ble tatt inn i et døds- og livsfellesskap med Kristus.

Nå kan det imidlertid hende at du har stukket av fra Jesus. Da gagnar ikke dåpen deg noe. I dåpen lovet Gud at han skulle døde ditt gamle menneske og styrke ditt nye menneske. Han lovet å oppdra deg slik han oppdrar alle sine barn. Det er ikke hans skyld at du har stukket av fra ham slik at han ikke kan fortsette den prosessen han har begynt med deg. Men han ønsker fortsatt at du skal være hans barn, og han ønsker fortsatt å oppdra deg. Han vil at du skal vende om til ham. har du stukket av,

trenger du så avgjort omvendelse. Men du trenger ikke en ny dåp.

Innlemmelse i menigheten

Dåpen er både starten på et liv med Gud og innlemmelse i menigheten.

Når voksne mennesker har kommet til tro, har en derfor alltid gitt dem dåpsundervisning og deretter dåp. I de aller fleste sammenhenger kan man ikke bli et fullverdig medlem av et kirkesamfunn eller en menighet uten at en er døpt.

Er det rett å døpe barn?

De som ikke praktiserer barnedåp, snakker gjerne om “troendes dåp”, det vil si at en bevisst tro er en forutsetning for å bli døpt. Dåpen blir da mer en lydighetshandling og en bekjennelsehandling.

En baptist og en pinsevevner vil ut fra dette si at en som er døpt som barn, ikke er døpt i det hele tatt. En lutheraner anerkjenner derimot baptistenes og pinsevevnerenes dåp, selv om de synes den skjer i seneste laget. En baptist og en pinsevevner vil legge vekt på det mennesket gjør i dåpen (lydighet, bekjennelse), en lutheraner legger vekt på det Gud gjør i dåpen (Syndsforlatelse, gjennfødelse).

Har en baptistenes og pinsevevnerenes ståsted, blir det klart at en får bry med å skjønne at barn skal døpes.

For det første vil en da hevde at barn ikke kan ha en bevisst tro, og da mangler forutsetningen for å bli døpt. Her vil en lutheraner selvsagt innrømme at barnet ikke har bevisst tro, men Jesus holdt jo likevel barnet fram som forbilde da han sa “Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal ingenlunde komme inn i det” (Luk 18,17). Og da de bar små barn til Jesus, sa han: “La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til” (Mark 10,14). Så velsignet han dem, og det enda de ikke kunne være seg bevisst hvilken velsignelseskraft de fikk del i. Siden troen ikke er noe vi kan skape selv, men noe som Gud kan skape, tror vi at Gud kan skape troen i små barn.

Det neste som da blir hevdet, er at spedbarn automatisk hører til i kraft av Kristi verk. Sto det ikke nettopp “Guds rike hører slike til”?

Til det må vi svare at også barna, selv om de ikke synder bevisst, så er de preget av arvesynden de også. Vi skal ikke studere små barn lenge før vi ser at de bærer i seg spiren til både det ene og det andre. Og Jesus sa: “Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er Ånd” (Joh 3,6). Det er et vers som skulle si at barna ikke kommer i noen særstilling. Ordene i Mark 10,14 sier ikke at Guds rike automatisk hører barna til, men at barna ikke skal hindres i å få del i det.

Til slutt er det klart at en som hevder at det ikke er frelse i dåpen, ikke ser det nødvendig å døpe barn. Men en som tror at det er frelse i dåpen, vil ut fra dette gjøre det han kan for at også barna skal få del i frelsen.

Til slutt må det understrekes at en lutheraner aldri lærer at udøpte barn går fortapt.



7. Nattverden

I den jødiske kulturen var bordfelleskap et tegn på samhold, brorskap og troskap. Det at en spiste sammen med noen, var et tydelig tegn på anerkjennelse. Når en inviterte noen til sitt bord, var det et tegn på at en tok dem under sin beskyttelse.

På denne bakgrunnen blir det forståelig at fariseerne og de som regnet seg som "fromme" ble skikkelig irritert over at Jesus spiste sammen med tollere og syndere. De syntes at han markerte et altfor tett fellesskap med disse menneskene.

Det var disiplene Jesus samlet rundt seg før han innstiftet nattverden.

Nattverden er fremdeles et måltid for Jesu disipler. Han inviterer alle dem som vet at de trenger tilgivelse og nåde til å ha bordfelleskap med seg, og vi kan bare prise oss lykkelige over at han fremdeles vil spise sammen med oss som er syndere og ha fellesskap og samfunn med oss.

Nattverden styrker også fellesskapet og samfunnet vi har med hverandre. "Velsignelsens beger som vi velsigner, gir det oss ikke del i Kristi blod? Brødet som vi bryter, gir det ikke del i Kristi legeme? Fordi det er ett brød, er vi alle ett legeme. For vi har alle del i det ene brød" (1 kor 10,16-17; 11,17 ff).

Gratis.

Men hvordan kommer en til Jesus?

"Jo", tenker det religiøse mennesket, "det gjør jeg ved å være from, være helhjertet, kjempe mot synden og vise kjærlighet mot mine medmennesker".

Problemet er bare: Når er jeg from *nok*, helhjertet *nok*, kjærlig *nok* og kjemper *nok* mot synden?

Nattverden vil, på samme måte som dåpen, understreke evangeliet for oss. Ved Herrens bord er det ikke vi som skal prestere noe for Gud. Det viktigste er ikke engang at det er vi som makter å komme til Jesus. Det viktigste er at han kommer til oss. Det viktigste er at han gjør noe med oss. Ved nattverdbordet tilgir han oss, der fyller han oss, der styrker han alle de båndene som knytter oss til ham, der gir han oss nye krefter på veien mot himmelen. "Den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, blir i meg og jeg i ham", er Jesu ord til oss (Joh 6,56)

Det første påskemåltidet

Den første påske ble feiret rett før Israelittene skulle utvandre fra Egypt der de hadde vært slaver (2 Mos 12). Gud hadde varslet dem om at den natten, ville dødsengelen gå gjennom byen og ta livet av alle de førstefødte. Dette var Guds straff over egypternes motstand.

Men Gud fortalte også folket sitt hvordan de skulle unngå å bli rammet av denne straffen. De skulle slakte et lam, smøre blodet fra det på dørstolpene og så holde måltid sammen. Dødsengelen skulle så gå forbi alle de husene der det var blod på dørstolpene uten å straffe dem som var inne i husene

Dødsengelen spurte ikke etter fromhet, anger eller rettroenhet hos dem som satt innenfor. Den spurte bare om én ting: om det var smurt blod på dørstolpene.

Som påskelammets blod reddet Israels folk den gang, redder Jesu blod oss i dag. Vi har også fortjent straff og forbannelse. Men Jesus døde i stedet for oss. Han er vårt påskelam (1 kor 5,7). Da Jesus innstiftet nattverden la han ifølge Matt 26,26-27 vekt på syndenes forlatelse. Hans sa om paktens blod at det "utøses for mange til syndenes forlatelse". Nattverden gir oss del i det offeret som Jesus bar fram på Golgata (1 Kor 10,18).

Det var forresten flere ting som hørte med ved det første påskemåltidet.

All syret (gjæret) brøddeig skulle renses ut av husene før påskemåltidet. Dette er et bilde på renselse fra synd (1 Kor 5,6-8). Synden er noe vi skal legge bak oss på ferden, ikke noe vi skal bære med oss. Guds frelse gir oss ingen tillatelse til å holde på synden. Det er ikke for ingen ting det i mange kirkesamfunn

er vanlig at en før nattverden tar noen minutter slik at menighetens medlemmer kan be hverandre om tilgivelse for det de har gjort galt mot hverandre.

Israelittene skulle være reiseklare, med ombundne kapper, sko på føttene og stav i hånden. Vi som feirer nattverd er også i fremmed land og skal ut på reise. Det er derfor vi trenger dette styrkemåltidet.

Mer om nattverden

Nattverden et **minnemåltid** der vi minnes det Jesus gjorde både da han innstiftet nattverden, døde for våre synder og seiret over døden ved sin oppstandelse. "For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker av kalken, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer" (1 Kor 11,13-31).

Den er også et **bekjennelsesmåltid**. Når vi tar imot brødet og vinen bekjenner vi både for Gud og mennesker at vi vil høre Jesus til og er avhengige av hans nåde.

I nattverden **kommer Jesus selv til oss** gjennom brødet og vinen og gir oss syndenes forlatelse og evig liv. Gjennom synlige midler gir Gud oss usynlig nåde som vi får ta imot ved å åpne munnen. Dette har alltid vært det aller viktigste i det den lutherske kirken har lært om nattverden. Jesus og hans nåde er så konkret at vi kan åpne munnen og ta imot den - selv når vi føler oss så lite åndelige at vi blir usikre på om vi makter å ta imot Jesus på andre måter (Joh 6,53-58).

Nattverden er også et **styrkemåltid** på veien mot herligheten og en forsmak på og innlemmelse i det himmelske fest- og gledesmåltid der vi sitter til bords i Guds rike sammen med dem som har gått i forveien for oss (Matt 26,29).

Nattverden er en **forsmak på det himmelske måltidet**. Jesus hadde også det himmelske måltidet i tankene da han innstiftet nattverden (Matt 26,29; Mk 14,25). Der sitter vi til bords med alle dem som har gått i forveien for oss og nå har kommet fram. Der sitter vi til bords med Guds barn fra fortiden og framtiden. Der sitter vi til bords sammen med kristne fra alle verdensdelene. Her sitter vi til bords med Abraham, Isak og Jakob. Hit kommer kristne både fra øst og vest.



1. Gruppesamling: Samfunnet av hellige

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Siden dette er første gruppesamling er det på sin plass å presenter seg for hverandre.

Fortell hverandre hva dere heter og hvilke forventninger dere har til gruppesamlingene. Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette. Er dere sju i gruppen, blir det i underkant av ett og et halvt minutt på hver.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Samfunnet av hellige".

Det går også an å avtale at en leser dette stykket hjemme som en forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

- a) Del med hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste "Samfunnet av hellige".
- b) Snakk sammen om hvordan vi i det kristne fellesskapet kan hjelpe hverandre til å ta vare på og videreutvikle den enkeltes personlige forhold til Gud.
- c) Hvilke praktiske konsekvenser skal det ha at vi som er Guds barn også er hverandres søsken? Hva er de viktigste forskjellene på søsken og venner?
- d) Vi er ikke bare steiner i Guds tempel, men vi er også et hellig presteskap som skal bære fram offer for Gud. Snakk litt sammen om hvordan vi i dag kan oppmuntre hverandre til å bære fram slike offer.
- e) De ulike lemmene på Kristi legeme er likeverdige, men ikke like. Snakk litt sammen om hvordan vi kan hjelpe hverandre til å være ett på tross av ulikheter.

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

- a) Fortell hverandre om noe godt i deres eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.
- b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre. Eller dere kan be slik at hver enkelt av dere ber for den som sitter til høyre (eller venstre) for dere.

Fra Einar Lundbys bok "Skyldfølelse - bekjennelse - fellesskap" (Luther Forlag, side 134):

Et fortrolig samfunn med en så varierende komponent som mennesket er, ville vel ikke være tenkelig i lengden, dersom vi ikke samtidig hadde et fast midtpunkt som alltid ville bringe oss tilbake i de rette folder, hva som enn ville søke å bringe oss ut av vår forbindelse med hverandre. Vi kan tenke oss alle forskjelligartede kristentyper henge tett inntil hverandre ved at vi alle er festet til et punkt i taket etter hver vår snor. Om noen gir hele bunten et støt, vil vi rutsje fra hverandre for et øyeblikk - men såfremt vi alle er festet i samme punkt i taket, må vi uvegerlig, ifølge tyngdeloven, havne hos hverandre igjen. Har vi derimot vår forankring i et punkt på siden av Gud, skal det lite til for å løse vår forbindelse - vi vil svinge tilbake til det punkt som svarer til vår forbindelse oppad.

2. Gruppesamling: Ta dere av hverandre

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Innledning

Dersom gruppen har fått nye deltakere siden sist, er det på sin plass med en kort presentasjon igjen. Denne gangen må dere nok være enda litt kjappere enn forrige gang.

Ellers kan dere fortelle hverandre litt om hvordan dere har hatt det siden forrige samling. Er det noen som har opplevd noe med Gud som han eller hun har lyst til å dele med de andre?

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Ta dere av hverandre".

Det går også an å avtale at en leser dette stykket hjemme som en forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

- a) Del med hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste "Ta dere av hverandre"
- b) Paulus ba om at de kristne i Kolossæ skulle "*få nytt mot, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen av overbevisning og innsikt så de kan fatte Guds hemmelighet, som er Kristus*" (Kol 2,2). Hvordan ser dere for dere at dette kan skje i cellegruppa dere er med i?
- c) Hva er den viktigste forskjellen på den kjærligheten de fleste mennesker spontant opplever og den kjærligheten Gud har møtt oss med og vil at vi skal møte hverandre med?
- d) Hvordan ser dere for dere at vi kan "oppløse hverandre til kjærlighet og gode gjerninger" slik det står i Hebr 10,24, og hvordan kan vi bære hverandres byrder slik det står i Gal 6,2?
- e) Hva tror dere særlig hindrer oss i å få et fellesskap der vi kan gi hverandre nærhet, omsorg og kjærlighet?
- f) Moder Teresa av Calcutta har sagt: "Den mest utbredte sykdom i dag, er ikke spedalskhet eller tuberkulose, men følelsen av å være uønsket, ikke bli vist omsorg, og være forlatt av alle." Hva tenker dere om et slikt utsagn?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

- a) Er det noen som har noe å fortelle om hvordan det har gått med de tingene dere ba om på forrige samling? Har Gud gjort noe dere kan takke for? Er det fortsatt behov for å be om de samme tingene? Del gjerne nye gleder og sorger med hverandre.
- b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

Fra Dietrich Bonhoeffer: "Et liv i fellesskap og Bibelens bønnebok" (Land og kirke/Gyldendal, side 23, 24 og 28-29):

Utallige ganger er et helt kristent fellesskap gått i stykker fordi det levde ut fra et ønskebilde. Nettopp den alvorlige kristne, som for første gang er kommet inn i et kristent fellesskap, vil ta med seg og arbeide for et helt bestemt bilde av det kristne fellesskapet. Men det er Guds nåde som raskt ødelegger alle slike drømmer. Den store skuffelsen over de andre, over de kristne i alminnelighet, og hvis det går godt, over oss selv, må overvelde oss, likeså sikkert som Gud vil føre oss til erkjennelse av ekte kristent fellesskap...

Gud hater drømmeriet, for deg gjør oss stolte og fordringsfulle. Den som drømmer om bildet av et fellesskap, han krever at det blir virkeliggjort av Gud, av den andre og av seg selv. Han går kravfult inn i det kristne fellesskapet, oppretter sin egen lov og dømmer brødrene og Gud etter den...Det som ikke går etter hans vilje, kaller han svik. Når bildet hans slås i stykker, sier han fellesskap et blir ødelagt. Slik blir han først sine brøders anklager, så Guds anklager, og til sist sin egen anklager.

Muligens kommer motsetningen mellom åndelig og menneskelig fellesskap klart til syne ved følgende iakttagelse: Innenfor det åndelige fellesskapet finnes det aldri og på ingen måte et "umiddelbart" forhold mellom den ene og den andre. I det menneskelige fellesskapet eksisterer det derimot et dypt, opprinnelig krav om fellesskap. Der lever kravet om umiddelbar berøring med andre menneskelige sjeler, slik som det i kjødet er krav om umiddelbar berøring med det annet kjød. Det menneskelige begjæret søker den fullstendige sammensmeltingen av Jeg og Du.

Om det skjer ved å forenes i kjærlighet eller ved å tvinge den andre inn under egen makt og innflytelsesfære, er det samme. Den som er menneskelig sterk lever her ut seg selv, og skaper beundring, kjærlighet eller frykt hos den svake. Alt er her menneskelige bindinger, suggesjoner og underdanighet. Alt det som er opprinnelig og særegent ved det fellesskapet som er formidlet gjennom Kristus, kommer i et vrengebilde til syne i det umiddelbare menneskelige fellesskapet.

3. Gruppesamling: Et annerledes folk.

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Innledning

Fortell hverandre kort hvilke ønsker dere har for hvordan forholdet til Gud skal utvikle seg i de månedene som ligger foran.

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Et annerledes folk".

- dersom dere ikke allerede har forberedt dere hjemme.

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Les Rom 12,2; Ef 2,1-3; Jak 4,4ff; 1 Pet 2,11-17; 4,3-4 og 1 Joh 2,15-17. Fortell hverandre etter tur hva dere særlig merker dere når dere leser slike vers. Hvilke praktiske konsekvenser har disse versene for oss i dag?

b) Bibelen sammenligner oss med fremmede og utlendinger. Snakk litt sammen om hvordan vi på en god og bibelsk måte skal være annerledes og ikke uten videre tilpasse oss til den kulturen vi lever i.

c) Vi har sitert fra brevet til Diognet. Hvordan kan dette avsnittet være med og inspirere oss som lever i enn helt annen tid? På hvilke områder skilte de kristne seg ut, og på hvilke områder var de som andre mennesker? På hvilke områder bør vi være annerledes i dag?

d) Opplever dere at vi fremdeles er bundet av noen gamle tradisjoner som vi like godt kunne kvitte oss med fordi de ikke har støtte i Bibelen? Er det noen bibelske bud og formaninger vi har kvittet oss med på tross av at de er klart uttrykt i Guds eget ord?

e) Hva vil det si for oss at vi ikke lenger skal la oss prege av den nåværende verden, som Paulus formaner oss til?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

a) Gå litt tilbake til det dere snakket om i begynnelsen av samlingen og si litt om hva dere ønsker for gudsforhold og kristenliv i tiden framover.

b) Takk og be konkret for hverandre ut fra det dere har snakket om under punkt a).

Fra Tertullian ("Forsvarsboka", ca år 200):

Dere roper: "Se hvor de elsker hverandre!" for selv hater dere hverandre. "Se hvor de står ferdige til å dø for hverandre!" for selv er dere ferdige til å drepe hverandre. Dere håner det at vi kaller hverandre brødre og søstre, men vi er bedre brødre og søstre enn kjødelige søsken er hos dere. Vi er ett i sinn og sjel og felles om eiendom, allting har vi sammen unntatt våre hustruer. I det punkt er det andre folk som har fellesskap, det gjelder ikke bare alminnelige mennesker, men også store statsmenn og vismenn. Vi kristne har fester, men hvordan de er forstår vi av deres navn. De kalles "kjærlighetsmåltid (agape)". Før vi setter oss til bords, ber vi til Gud.

4. Gruppesamling: Jeg - en tjener !?

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Innledning

Fortell hverandre også denne gangen kort hvilke ønsker dere har for hvordan forholdet til Gud og kristenlivet skal utvikle seg i de månedene som ligger foran. Kanskje har dere tenkt litt mer siden sist og har noen endringer eller tilføyelser å komme med

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Jeg - en tjener!?".

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

- a) Fortell hverandre hvordan dere tror Gud vil bruke dere til å tjene i det kristne fellesskapet. Snakk også litt sammen om hvordan dere kan vise tjenersinn overfor dem dere møter i hverdagen uten at de nødvendigvis er med i et kristent fellesskap.
- b) Hva slags nådegaver tror dere Gud har gitt den enkelte av dere? Hvordan bruker dere disse nådegavene i dag? Er det noen nådegaver dere har lyst til å be Gud gi dere?
- c) Hva la dere særlig merke til da dere leste "Jeg - en tjener!?" Hva ble nytt for dere? Hva opplever dere som vanskelig? Hva synes dere fungerer allerede?
- d) I hvilke sammenhenger opplever du deg selv som vertskap, og i hvilke sammenhenger tilhører du vertsskapet? Hvilke konsekvenser har det for atferden din at du regner deg selv som en del av vertsskapet?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

- a) Gå også denne gangen litt tilbake til det dere snakket om i begynnelsen av samlingen og si litt om hva dere ønsker for gudsforhold og kristenliv i tiden framover.
- b) Takk og be konkret for hverandre ut fra det dere har snakket om under punkt a).

Fra Udo Middelman: "Proexistence":

Alle som skal studere hos oss, blir bedt om å vaske toalettene. Det spiller ingen rolle hvem som kommer, alle blir bedt. Det er interessant å legge merke til hvordan folk reagerer. De som virkelig vet hvem de er, har ingen problemer med å utføre jobben, for de ser at denne jobben ikke har noe med deres identitet å gjøre. Men mange mennesker føler at en slik jobb gir dem en identitet de ikke ønsker. De nekter å ta på seg slikt arbeid, og det har sørgelige konsekvenser.

5. Gruppesamling: Misjonsoppdraget

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Innledning

Del med hverandre et bibelvers som har betydd mye for dere og prøv å si et par små setninger om hvorfor dette verset har blitt viktig for dere.

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Misjonsoppdraget".

- dersom dere ikke allerede har lest det hjemme som forberedelse til gruppemøtet.

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Hva forbinder dere med ordet "disippel"? Snakk litt sammen om hva det egentlig innebærer at vi er kalt til å være Jesu disipler.

b) Hva opplever dere som de største utfordringene vi møter som enkeltkristne og forsamling når vi i dag skal bringe evangeliet ut til vårt nærrområde og helt til jordens ender?

c) Del noen tanker om hvordan vi best kan gå fram for å komme til talefot med mennesker som trenger evangeliet.

d) I 1974 var 2475 deltakere fra 150 ulike nasjoner og en rekke misjonsorganisasjoner samlet til kongress om verdensmisjon i Lausanne. De vedtok en erklæring i flere punkter. Det fjerde punktet, om hva evangelisering er, lyder slik:

Å evangelisere er å spre det gode budskap om Jesus Kristus som døde for våre synder og ble oppreist fra de døde ifølge Skriften. Som den regjerende Herre tilbyr han nå syndsforlatelse og Åndens frigjørende gave til alle som omvender seg og tror.

Det kristne nærvær i verden er uunnværlig for evangeliseringen, likeså den form for dialog som lytter oppmerksomt for bedre å forstå. Men selve evangeliseringen er å forkynne den historiske, bibelske Kristus som Frelser og Herre for å overbevise folk om personlig å komme til ham og dermed bli forsonet med Gud.

Når vi lar evangeliets innbydelse lyde, har vi ikke rett til å dekke over hvilke kostnader disippellivet vil innebære. Jesus ber fremdeles alle som vil følge ham å fornekte seg selv og ta sitt kors opp og bli ett med hans nye menighet.

Evangeliseringens mål er lydighet mot Kristus, innlemmelse i hans kirke og ansvarlig tjeneste i verden.

Disse avsnittene er skikkelig innholdsmettede. Snakk litt sammen om hva dere opplever som hovedinnholdet i de enkelte setningene. Hvordan synes dere en lever opp til dette i den forsamlingen dere tilhører?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

a) Fortell hverandre om noe godt i dere eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.

b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

Artikkel 6 fra Lausanne-pakten

Kirken og evangeliseringen.

Vi fastholder at Kristus sender sitt forløste folk til verden slik Faderen sendte ham selv, og at dette innebærer at de på en lignende dyp og krevende måte gjennomsyrrer verden. Vi må bryte ut av våre kirkelige ghettoer og gjennomstrømme det ikke-kristne samfunn.

Når det gjelder kirkens misjon som oppofrende tjeneste, kommer evangeliseringen i fremste rekke. Verdens-evangeliseringen forutsetter at hele kirken bringer hele evangeliet til hele verden. Kirken er midt i sentrum for Guds universelle plan og hans utvalgte redskap for å spre evangeliet.

Men en kirke som forkynner korset, må selv være merket av det. Det blir et anstøt for evangeliseringen hvis den forråder evangeliet eller mangler levende gudstro, oppriktig menneskekjærlighet eller nådeløs ærlighet i alt, blant annet i spørsmål om forfremmelse og økonomi.

Kirken er samfunnet av Guds folk og egentlig ikke en institusjon. Den må ikke bli identifisert som en spesiell kultur, et sosialt eller politisk system, eller noen menneskelig ideologi.

6. Gruppesamling: Dåpen

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Innledning

Fortell hverandre om hvordan dere har hatt det siden sist. Hva har dere opplevd av gleder, sorger eller utfordringer?

Denne gangen bruker vi 15 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Dåpen".

- dersom dere ikke allerede har lest det hjemme som forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 40 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Det nye testamente har mange sterke ord om dåp. Les noen de bibelstedene det her er henvist til, og snakk sammen om hva som er hovedinnholdet i dem: Apg 2, 38; Apg 22,16, 1 Kor 12,13; Tit 3,5.

b) Dåpen er altså et tegn på at det gamle skal dø og noe nytt skal stå opp. Hva innebærer det at vi i dåpen ble innviet til et liv der det gamle mennesket daglig skal dødes og det nye livet stadig få ny næring? Hvordan dører vi det gamle livet, og hvordan styrker vi det nye?

c) Snakk litt sammen det som står i Johannesevangeliet, kapittel 3, versene 1-18. Hva er det dette avsnittet sier om dåpen, og hva sier det om troen?

d) De siste årene har mange vært opptatt av at dåpsdagen er en dag som skal feires og markeres på samme måte som en fødselsdag. Snakk litt sammen om hvordan en på en god måte kan markere dåpsdagen, og hva en særlig kan minne barnet om på denne dagen.

4. Bruk ca 25 minutter til å be for hverandre

a) Fortell hverandre om noe godt i dere eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.

b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

Carl Fr. Wisløff: "Jeg vet på hvem jeg tror", Oslo 1965, side126.

Vi kom til Gud da vi ble døpt, og den som er så lykkelig at han har levd med Gud hele tiden, var like mye et Guds barn da han f. eks. var åtte år som da han som sekstenåring brøt igjennom til et voksent menneskes liv med Gud.

Under våre forhold går det slik med de fleste at de faller fra dåpens pakt og går bort fra Gud. Men Gud glemmer ikke den han døpte. Hans kallende nåde er alltid virksom. Den som slik er gått bort fra dåpsnåden, er like fortapt i seg selv som om han aldri hadde vært døpt. Men han står under Guds kallende nåde. Pakten står fast fra Guds side.

Når et slikt menneske omvender seg, skal dåpen ikke gjentas. Etter sitt vesen kan den ikke gjøres om igjen. Gud glemmer ikke dåpen om vi glemmer den.

Omvendelsen betyr da at en på nytt vender seg til dåpens løfte, nemlig det løfte Gud ga til den enkelte i dåpens bad.

7. Gruppesamling: Nattverden.

Sett av ca en og en halv time til dette opplegget. Så må dere gjerne i tillegg sette av tid til å spise sammen, ha sosialt samvær på andre måter eller prate videre om viktige ting etter at etter at de 90 minuttene har gått. Pass på at dere får god tid til å be sammen.

1. Innledning

Fortell hverandre hva dere har opplevd med Gud siden forrige gruppesamling.

Denne gangen bruker vi 15 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese den tekstsiden som har tittelen "Nattverden".

- dersom dere ikke allerede har lest det hjemme som forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 40 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Hva la dere særlig merke til da dere leste "Nattverden"?

b) Nattverden er et måltid for Jesu disipler. Se for dere en forsamling der det kommer både klart ikke-kristne, søkende, ny-omvendte og grunnfestede kristne på møtene. Når er det naturlig å invitere til å ta del i nattverden? Finnes det situasjoner der en som er kristen ikke bør gå til nattverd?

c) Snakk litt sammen om hva vi får i nattverden og hvordan den kan gi styrke og frimodighet hverdagen. Tenk deg at du har en venn som nettopp har blitt en kristen. Hvordan vil du forklare for ham eller henne hvorfor at det er viktig å ta del i nattverdfeiringen?

d) Hvorfor tror dere en i enkelte kirkesamfunn har den skikken at en setter av tid slik at de kristne kan få anledning til å be hverandre om tilgivelse før de tar del i nattverdfeiringen?

4. Bruk ca 25 minutter til å be for hverandre

a) Fortell hverandre om noe godt i dere eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.

b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

Carl Fr. Wisløff: "Jeg vet på hvem jeg tror", Oslo 1965, side133.

Nattverdfeiringen var i den første kristne tid preget av takk og tilbedelse, av glede og trosjubel. Det var intet av dyster selvransakelse over nattverdsamfunnet. Det var ikke tung botsstemning som preget det, nei, det var preget av hjertens takk og oppløftelse til Gud for hans usigelige gave....

Bot og selvransakelse har sin plass i kristenlivet. Men etter sin ånd og mening skal ikke nattverdfeiringen preges først og fremst av disse ting. Nattverden, det er den frelste menighets jublende møte med sin himmelske Frelser, det er de frelstes fortrolige bordfelleskap med hverandre og med Jesus; nattverden, det er den trette og slime himmelvandrers hvilested ved Jesu hjerte, det trygge tilfluktssted under pilegrimsvandringen til Himmelen.